

har ikke kunnet finde nogen Bekræftelse paa det, det ærede Medlem mente skulde staa i vedkommende Betænkning.

Klein: Jeg havde egentlig ventet, at det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Veth) vilde have taget Ordet i denne Sag. Det vil nemlig erindres, at det Lovforslag, som nu foreligger for Folkethinget ikke er helt nyt; det er i væsentlig Overensstemmelse med den Lov, der gjælder her i Danmark, og som for faa Aar tilbage er vedtaget af Rigsdagen, efter at den først havde været til Behandling i Folkethinget og da særlig i et Udvalg, i hvilket det ærede Medlem, saa vidt jeg erindrer, baade var Formand og Ordfører. Jeg tilstaa, at den Bestyldning, som den ærede første Taler har fremført mod dette Lovforslag kom mig noget overraskende. Jeg lader det gaa, at den Lov, som er billiget baade i Norge og Sverige efter en omhyggelig Kommissions Behandling og Prøvelse virkelig skulde lade sig falde til Last, hvad den ærede Taler anførte, at den var skiftet til at sætte Præmie paa Uredelighed og fremkalde en i alle Henseender forfæstelig Konkurrence. Men det forekommer mig dog noget stærkt at gaa ud fra, at den samme Anse skulde kunne rettes mod en Lov, der ikke er mere end nogle faa Aar gammel og, som sagt, er vedtaget blandt Andet af Folkethinget, som den Gang havde en Sammensætning, der ikke var væsentlig forskjellig fra den nuværende. For mit Vedkommende vil jeg sige dette, at jeg har haft Leilighed til at erfare, hvorledes den Lov, vi nu have angaaende Bæremærker virkelig frembyder Hindringer for Misbrug af Andres Rettigheder til Bæremærker, som vi ikke saaledes have kjendt forinden denne Lov udkom. Jeg tør naturligvis ikke positivt benægte, at der ikke kan være Mangler tilstede ved denne Lov som ved enhver anden, men høist mærkeligt skulde det dog være, om Loven skulde være saa forfæilet i sine Grundprinciper, som den ærede Taler anførte nu, og at man ikke desto Mindre, uagtet der dog er hengaaet saa mange Aar, i hvilke der har været Leilighed til praktisk at komme til Kundskab om disse Mangler, har bygget videre og i alt Væsentligt adopteret de samme Principer i de Love, som ere udkomne i vore Nabolande. Jeg kan indtil videre indskrænke mig til at benægte Rigtigheden af den første ærede Talers Paastand om, at denne Lovs Principer ere forfæstelige. Det er mig umuligt at gaa nærmere ind paa Sagen, fordi den ærede Taler ikke nærmere har motiveret sin haarde Dom. Denne Sag er maasse af den

Beskaffenhed, at det vil være vanskeligt i dette Dieblit — da jeg ikke kan forudsætte, at de tilstedeværende Medlemmer i Thinget have haft Leilighed til at sætte sig ind i Sagen — at finde Opmærksomhed for og Forstaaelse for alle Sagens Enkeltheder. Jeg finder mig, som sagt, heller ikke foranlediget til at gaa nærmere ind paa Sagen, da det ikke er stet fra den ærede Taler, som rettede Angreb paa Loven. Foreløbig tror jeg, at det er rigtigt, at det ærede Thing forbeholder sig sin nærmere Dom om Sagen indtil den har været undergivet nærmere Prøvelse i et Udvalg, hvor de forskjellige Anstuelser kunne have Leilighed til at komme frem. Naar Sagen gjennem en Udvalgsbetænkning foreligger her i Thinget, forekommer det mig, at man bedre kan bedømme Sagen end i Dieblittet. Min Udtalelse skal derfor ikke betyde Andet end en Protest mod den stærke Protest, der er fremkommen fra den ærede Talers Side.

Veth: Naar den ærede Indenrigsminister bemærkede til det ærede Medlem fra Stubbekjøbing (N. S. Larsen), at den Anstuelse, han fremstillede, maasse kun var hans personlige Anstuelse, saa vil jeg dertil sige, at jeg tror, det er en Anstuelse, der er temmelig almindelig i Forretningsverdenen, idet Mindste efter min Erfaring, og som derfor under ingen Omstændighed kan betegnes som en blot personlig Anstuelse hos det ærede Medlem fra Stubbekjøbing, der ikke havde Medhold andet Steds. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Viborg (Klein) ikke erindrer feil deri, at han og jeg begge vare Medlemmer af det Udvalg, som i sin Tid var nedlat angaaende den nugjældende Bæremærkelov af 2den Juli 1880, og at jeg blev valgt til Ordfører for Udvalget, saaledes som Udvalget beroligede sig med at tro at kunne indstille denne Lov. Men jeg erindrer tillige, at jeg for mit Vedkommende, og jeg tror ogsaa Andre, havde meget stærke Tvivl om, hvorvidt den Lov, vi gik, i Virkeligheden var den rigtige. Vi kom her til at lovgive paa et Omraade, som, alene med Undtagelse af Straffelovens § 278, ikke tidligere var berørt i vor Lovgivning. Vi kom her til at staa ind i bestemt foreskrevne Veie, om hvis Rigtighed jeg tilstaa, at jeg allerede den Gang ikke var fri for at nære Tvivl, om jeg end ikke den Gang bristede mig til at troe af den Grund at turde modsætte mig Lovforslaget, saaledes som det var forelagt af Regjeringen, og med de Endringer, som man blev enig om i Udvalget. Men det har senere vist sig ogsaa efter min Erfaring, at de Regler, man den Gang fastslog, virkelig